

[Helle Degn]

Jeg synes for det andet, det kunne være rart for Folketinget at få præciseret eller blive enig med sig selv og hinanden om, hvor længe et sådant udvalgsarbejde skal vare.

For det tredje synes jeg også, det kunne være interessant, hvis det yderligere kunne uddybes her og vi kunne diskutere omfanget af arbejdet lidt. Det synes jeg ville være rart at få nærmere beskrevet. Det, der er beskrevet i bemærkningerne, synes jeg er udmærket. Kan det yderligere uddybes, ville jeg også synes, at det var værd at tage med, sådan at de mennesker, der skal sidde med dette arbejde, får lidt nærmere retningslinjer.

Pengene, kapitalformidlingen, er et meget væsentligt kredsløb at påvirke, ligesom forsikringsformuernes administration i det danske samfund og ikke mindst erhvervsstøtteordningerne og hele det teknologiske programs realisering i høj grad har betydning; alt dette har i høj grad indflydelse på kvinders beskæftigelsesomfang. Desværre ser vi jo eksempler på, hvor svært det kan være at få kvinder placeret ligeligt og rimeligt. F.eks. kan jeg bare nævne problemet med at få skaffet kvinder den placering på hele forskningsområdet, som de retteligt tilkommer. Det er ganske vanskeligt, men der er kun én vej, og det er fremad.

Kvindernes mod og vilje til at være med mangler nemlig ikke, men mændenes evne til at forstå nødvendigheden af kvinders og mænds ligelige deltagelse i vort samfunds fornyelse og omstilling må vi have sat noget mere skub i.

Dette forslag er et godt led i at påvirke den proces, og det er også en del af vores mål. Derfor tilslutter vi os med glæde forslaget.

Grethe Fenger Møller (KF):

Da Folketinget i sin tid behandlede regeringens handlingsplan til fremme af ligestilling, fremgik det klart, at den formelle, det vi kalder den juridiske ligestilling, er gennemført i Danmark. Men det fremgik lige så klart, at vi ikke har en reel ligestilling. Det gælder i det politiske liv, på det private arbejdsmarked og på det offentlige arbejdsmarked samt med hensyn til råd, nævn og udvalg og bestyrelsessammensætninger. Man plejer ofte at sige, at kvinderne højst er kom-

met med på mellemliderniveau på alle områder, bortset fra ganske få undtagelser.

Der er så nogle, der vil hævde, at det udelukkende er kvindernes egen skyld, hvis det ikke er lykkedes for dem at få den reelle og den fulde ligestilling, og selvfølgelig har kvinderne et ansvar for selv at være aktive. Jeg er enig med fru Helle Degn i, at det ikke er kvindernes vilje, det i dag skorter på. Derimod tror jeg, der er en række både synlige og usynlige barrierer, som hindrer, at kvinder ligesom kan komme frem.

Jeg har lagt mærke til, at Det Radikale Venstre i sit beslutningsforslag i bemærkningerne som en begrundelse for forslaget taler om betydningen af arbejdsmarkedspolitikken i de kommende år, som vil være domineret af bestræbelser for at øge tilgangen af kvinder til traditionelle mandefag for at nedbringe kvindearbejdsløsheden. Jeg er enig i, at kvindearbejdsløsheden er et af de største problemer, vi har. Kvinderne udgør 63 pct. af de ledige og 46 pct. af arbejdsstyrken, og vi ved, hvordan prognoserne frem til 1990 ser ud.

Det er væsentligt at få kvinder med i traditionelle fag. Jeg tror også, at kvinderne gerne vil, men nu kan vi se, at der er kommet en undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet om arbejdsgivernes arbejdskrafterspørgsel, hvoraf det fremgår, at tre fjerdedele af virksomhederne helst vil ansætte mænd. Mænd vil have mænd, synes jeg der er en stærk tendens til, og især når vi går op på de højere niveauer, bliver dette behov for, at mænd vil have mænd, mere udpræget.

Jeg tror godt, at kvinderne vil være med til at præge samfundsudviklingen. Jeg mener, det er væsentligt, at kvinder og mænd får lige muligheder for at kunne deltage i beslutningsprocessen, og jeg mener også, at det nu er klart bevist, at det godt kan nytte noget at hjælpe denne udvikling på vej, for nu har vi altså set, at på godt 2 år er det gennem det, jeg kalder 1985-loven, altså lovgivningen om kvinderepræsentation i råd, nævn og udvalg, lykkedes, som også statsministeren sagde, at få bragt kvindeprocenten i nynedsatte råd op fra 11 til 31 på 2 år.

Det synes jeg er en flot udvikling, men også et bevis på, at hvis man ligesom synliggør det problem og får folk til at tænke sig om: kunne man ikke finde nogle kvindeemner? – vi hører ofte, at der ikke er sådan